

IV 6 /
Kapsel
Festlyd

Till Hans Kejsersliga Majestät.

VERSER

Upplästa vid festen, som med anledning af den nya landtdags-
ordningens stadfästande firades af Wiborgs innevånare

Söndagen den 25 April 1869.

Gabriel Laqus

Hur det fiska folket varit i det hopp, af Dig blif väckt
Du skall se hur ödemarker ljusnat i den dag, som bräckt
Skall en kungaskatt Du himn dock i våra delar här
Vårt land än är

Du skall höras tris minner nämna älskande Din namn
Lystadt som en segerstans mot vår framtid's fjerran namn
Du skall se hur djupa de källan af Din Kjsarord.

WIBORG.

Som föredt A. E. Moodeen. — Tryckt hos N. A. Zilliacus 1869.

XIII Rans Kejsarliga Majestet

Från kust till kust af Finland segrande ett jubel går,
Och vår framtids bästa löfte följer i dess stolta spår,
Städer, byar, slott och kojor kläder det i högtidsdrägt,
Och för sekler har det ropat en odödlig morgonväkt.

Vänd Din blick, Du Finlands Furste, mot vårt
gömda, sköna land,
Se de glädjens ljus, som tändas i hvar hydda på dess
strand;
Glöm en stund att Du är Furste från Amur till Ålandshaf,
Glöm de hundra folk, Försynen åt Din spiras välde gaf.

Var en stund blott Finlands Furste, och hur armt
vårt land än är,
Skall en kungaskatt Du finna dock i våra dalar här.
Du skall se hur ödemarker ljusnat i den dag, som bräckt,
Hur det finska folket vuxit i det hopp, af Dig blef väckt.

Du skall höra fria männer nämna älskande Ditt namn,
Lyftadt som en segerfana mot vår framtids fjerran hamn,
Du skall se hur djupt de fattat kraften af Ditt Kejsarord,
Som en framtid full af ära lofvat åt vår fosterjord.

Om ock, Furste, nya segrar, mera strålande i glans,
Skola nya perlor fläta i Din stolta herrskarkrans,
Om millioners brutna fjättrar gifva ljud, som ekar mer,
Än det ord, som frid och trygghet åt vår framtids da-
gar ger,

Om ock hundra folkslags röster, prisande Ditt ädla
namn,
Mera högt, än Finlands jubel, lyfta det i ryktets famn,
Så skall dock Din sista seger, vunnen för vår fosterbygd,
Stråla, en odödlig stjerna, uti våra häfders skygd.

Och dess glans skall ej förblekna, hur vår himmel
ljusnar än,
Med vår lycka, med vår ära växa skall tillika den.
Ej den slockna skall och falla, denna stjerna, förrän då
Fursteord en saga blifvit, som ej någon tror uppå.

Och hur hög Din egen ära växer i Din framtids dar,
Hur än glansen af Din krona skimra skall allt mera klar,
Skall kanske Du dock ej glömma denna stund af ljus
och frid,
Då Du bjöd vår nya morgon vakna strålande och blid.

